

CAPITOLUL

I

Să înceapă distracția

Așa un foc de artificii nici că s-a mai văzut!

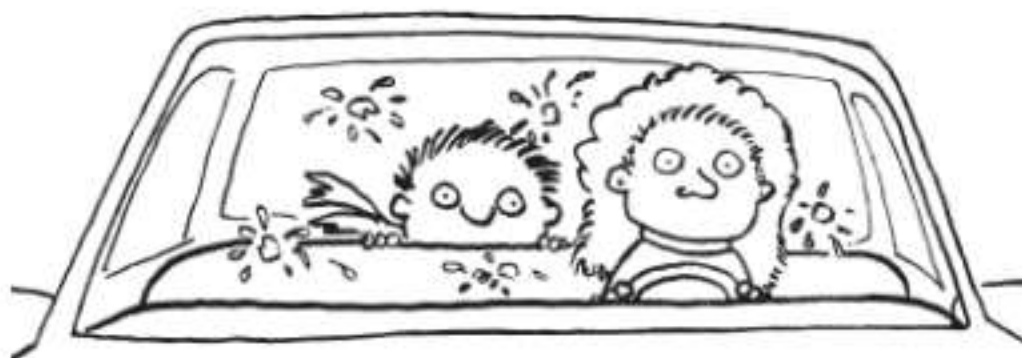
— Stai cuminte pe banchetă, Timmy, spune mama.

— Dar vreau să văd.

— Nu-i nimic de văzut, zice ea.

Și chiar în timp ce-mi răspunde mai explodează un gândac pe parbrizul mașinii noastre.

— Uaaau, ăsta a fost chiar mare, zic eu. Și foarte colorat.

— Timmy, mai avem de mers sute de kilome-
tri, spune mama. Dacă nu stai cuminte, opresc
mașina.

Mă așez pe banchetă. Dar mă trezesc înghion-
tit de ursul meu polar.

— Aaau! țip eu.

— Acum ce mai e? întreabă mama.

— M-a lovit ursul polar.

E adevărat. Așa face de fiecare dată când vede
un Volkswagen.

— Până aici ți-a fost, spune mama și trage nu-
maidecât mașina închiriată în parcare a unui mo-
tel E-Z Daze.

— Doar nu oprim aici, îi spun eu. Suntem în mijlocul pustietății.

Dar nu-mi răspunde. Se dă jos din mașină și-i spune ceva portarului Dave, care și-a tras mașina lângă a noastră.

Portarul Dave e prietenul mamei. Îi spun portarul Dave pentru că a fost portarul clădirii în care am locuit. Dar acum și-a găsit o nouă slujbă, undeva departe, și trebuie să irosim prețioasa mea vacanță de primăvară ca să-l ajutăm să se mute.

O situație nespus de tragică.

Tragică din cauză că m-am săturat să privesc sute de kilometri de lanuri de porumb.

IA TE UITĂ... ȘI MAI MULT PORUMB.

Tragică din cauză că tot drumul am fost nevoiți să-l ascult pe cântărețul de muzică country, Slim Chitlins, preferatul mamei mele.

MAI CÂNTĂ MULT
DESPRE CAMIONETA LUI?

Și tragică pentru că afectează viața unui băiat
aflat la celălalt capăt al lumii.

Un băiat pe nume Yergi Plimkin.

**YERGI
PLIMKIN**
(NU VĂ
FACEȚI GRIJI.
VĂ EXPLIC
IMEDIAT.)

CAPITOLUL

2

Faceți cunoștință cu Yergi Plimkin

Yergi Ismavitch Plimkin vine dintr-un loc situat în altă parte.

Și nu are cărți.

Acest fapt a fost descoperit de către Toody Tululu, colega mea de clasă pacifistă și mereu gata să salveze lumea, când a văzut chipul grăsun al lui Yergi într-un anunț de ziar.

TOODY TULULU

ANUNȚ
ÎN ZIAR

Așa că Toody a înființat o organizație caritabilă, Cărțile lui Ismavitch Plimkin Yergi. Numele nu-i prea reușit, dar acronimul sună bine:

Cei de la CIPY au spălat mașini, au organizat târguri de prăjituri și concursuri de biciclete până când au strâns destui bani pentru a-i cumpăra bietului Yergi Plimkin câteva cărți.

Suma totală s-a ridicat la:

— Zero dolari și doisprezece cenți, citește cu voce tare vicepreședintele CIPY, Nunzio Benedici.

— Cât? exclamă șocată Toody Tululu la întâlnirea lunară a CIPY. Mai citiți odată, doamnă vicepreședinte.

— Sunt băiat, răspunde Nunzio. N-am cum să fiu doamnă.

— N-are importanță, mai citește o dată.

Așa că Nunzio a citit din nou suma.

— Nu se poate, spune Toody Tululu. La ultima întâlnire aveam o sută douăzeci de dolari și n-am cheltuit niciun cent de atunci.

— Nu știu ce să zic, spune Nunzio uitându-se în registrul contabil. Aici nu sunt.

Moment în care pacifista Toody a făcut o scurtă, însă foarte tranșantă declarație.

